

'Het leuke van een zeilvakantie is dat je onbeperkt het anker uit kan gooien in de rustigste baaien, bij maagdelijke stranden en onbekendere kustplaatsjes.'

Bodrum wordt wel eens het 'Saint-Tropez' van Turkije genoemd, en als je kijkt naar het aantal luxe-jachten - flatgebouwen op het water zijn het bijna - dat hier aangemeerd ligt, dan gaat die vergelijking zeker op. Mijn vriendin en ik zijn zojuist met de taxi van de luchthaven in Bodrum opgehaald en naar de jachthaven van Bodrum gebracht, waar we ons vergapen aan de geëtaleerde weelde. Er ligt één jacht waarvoor continu een breedgeschouderde bodyguard staat geposteerd, in volledig kostuum, bij 35 graden Celsius! Als ik de man vraag waar de eigenaars van de boot vandaan komen, vertelt hij - zichtbaar blij dat hij wat aanspraak heeft - dat het Emirati zijn, een heel gezin blijkbaar, want voor de loopplank staat een doos vol speciale bootschoenen in alle maten. Even later flaneert de dochter des boots, in avondkleed en glamorous gecoiffeerd, de loopplank af. 'Waar zijn we ook alweer, en met welke valuta kan je hier betalen?' vraagt ze luidkeels over haar schouder naar iemand in de kajuit. Ziehier hoe de happy few leeft: if it's Tuesday this must be Bodrum!

Maar ook wie niet beschikt over een jacht kan hetzelfde gevoel van luxe en vrijheid beleven, voor een stuk minder geld, en met veel meer stijl als je het mij vraagt. Een eindje verder in dezelfde haven ligt de Naviga 1 te blinken tussen de andere houten gulets en ketches. Deze traditionele Turkse houten zeilboten met hun vier masten zijn stuk voor stuk plaatjes, in de stijl van een piratenschip, en in mijn ogen zoveel mooier dan die drijvende polyester flatgebouwen.

Onze koffers worden voor ons aan boord getild, en zelf wiebelen we wat onwennig over de loopplank naar het achterdek. Ook het interieur van de Naviga is om door een ringetje te halen, met een up-to-date design met een loungy sfeer. Dikke crèmekleurige kussens op een daybed, gestileerde waskommen en power showers in de badkamers (elke kajuit heeft zijn eigen ensuite privébadkamer!), design sfeerverlichting... het ziet er allemaal luxe en sfeerful uit. In onze cabin vinden we een assorti pareo, die naast onze bikini zo ongeveer het enige noodzakelijke onderdeel van onze zeiloutfit uitmaakt.

Als kind had ik een vriendinnetje dat uit een familie van zeilers kwam. Elke zomer trokken zij naar Friesland, waar mijn vriendin, getooid in een regenbroek en een zuidwester, uren en uren doorbracht in een optimistje. Een zomer ging ik met haar mee en lange tijd stond zeilen voor mij gelijk aan in de striemende regen laveren over het Sloterveer. Later kwam daar een bijna traumatiserende ervaring tijdens de Antwerp Race, waarbij ik gevraagd was om 'als balast' mee te zeilen op wat later de winnaar van de race bleek te zijn. Bont en blauw was ik toen we de finish bereikten, en ik kon geen 'overstag!' meer horen.

Ik ben Loes Douze, eigenares van een eigen vloot gulets en ketches in Bodrum nog altijd dankbaar dat ze mijn beeld voorgoed heeft bijgesteld. Loes Douze staat aan het roer van SCIC, voluit Sailing Cruises in Comfort, een organisatie die garant staat voor véél zeilmomenten (hetgeen niet bij alle 'zeil'vakanties het geval is!) én een ongelooflijke service aan boord. De crew van de Naviga I legt ons vanaf het eerste uur schandelijk in de watten. Elke dag tovert Ali, de chef-kok, andere goddelijke gerechten uit de kleine kombuis, waarbij hij enorm veel werk maakt van de presentatie. Je glas is nog niet leeg, of daar is Servet ("Yes, like a napkin!") om het bij te vullen, terwijl scheepsmaatje Baresh de cabins elke dag spic and span houdt. Loes vertelt dat zij haar bemanning zelf heeft opgeleid en hen het hele jaar door aan het werk houdt, waardoor ze kan vertrouwen op een constante service en loyaliteit. Ook geen evidentie in deze wereld, waar er veel kapers op de kust zijn en waar je in elke haven wel wordt aangesproken door allerhande boekers van zogenaamde zeiltochten. Het is al de tweede keer dat ik met SCIC meevaar, en na de eerste keer wist ik: zeilen is leuk! Vooral als je het niet zelf hoeft te doen, maar het voor jou wordt gedaan en jij lekker lui met een cocktail op het achterdek mag liggen zonnebaden. Zelf zeilen is tijdens deze reis een optie, zeker geen must. De Naviga-crew is zo'n goed geöliede machine, dat er geen helpende hand nodig is. 'Zelfs de meest fanatieke zeilers beschouwen dit eerder als een gelegenheid om een ander eens het werk te laten doen', vertelt Loes. Als we de haven van Bodrum zijn uitgevaren, er een fijne bries opsteekt en de zeilen worden gehezen, posteer ik me strategisch op de voorplecht, waar de grootzeil niet alleen dienst doet als windvanger, maar ook als schaduwwerper, zodat ik deze eerste dag niet té erg verbrand.

Luieren en lezen

Aan boord is het al luieren, lezen en zonnen wat de klok slaat en aan land zal mijn - zware - taak er deze week in bestaan een keuze te maken tussen lokanta's of kafeni- ons, raki of ouzo, bira of retsina, Turkish delight of Griekse loukoumia...

Diezelfde middag zetten we al koers naar Geren Kuyu, een rustige baai niet ver van Bodrum, waar we lunchen en uitbreider kennismaken met de bemanning en de andere passagiers. Die zijn zeer uiteenlopend van profiel, hoewel het grootste deel bestaat uit dertigers en veertigers. De 12 passagiers van de Naviga bestaan deze week uit eigenares Loes, drie Engelsen, een Belg, drie Nederlanders en vier Neder-Belgen (waaronder ikzelf). De jongste is 37, de oudste een krasse knar van 80 die al een keer eerder meezeilde! De meeste passagiers zijn

